

Maria-Niculescu Ilie
Clasa a XI-a
Colegiul Național de Informatică *Tudor Vianu*
Prof. coordonator: Maria-Ramona Nedea

febră

dumnezeiesc mi-e șoldul cel nestrăpuns de dor
mă-nvârt și tremur iar - în praf e sărbătoare
și urma mea întreabă: să mor sau să nu mor?
și eu îi spun că-i urmă, deci făcă-se cărare

când se trezesc și munții, argonauți în timp
vom lua o lumânare și vom porni spre vest
piciorul meu e rază, dansează spre Olimp
deșertul ți-e obraz - ne legănăm celest

îmi luminează pașii de la plămâni la stern
și se deschide rana până-n călcâi – sclipesc
ce visceral e gândul că sunt altern - intern
ce dans frumos e ăsta, să te îndrăgostesc

era miercurea viitoare

era miercurea viitoare
stația de autobuz nu ne încăpea pe amîndoi
dacă aș fi sărutat seara atunci, mi s-ar fi coagulat pe buze
iar ecoul ăla placid al nostalgiei paradiziace s-ar fi omogenizat într-un sunet liniar - și am fi devenit
nostalgici secundeii noastre
însă n-am vrut să înșel pe nimeni, nu cu cerul
fericirea ca absență a suferinței
fericirea ca absență a suferinței
am spus-o de două ori ca să înțelegi
de ce eram așa fragmentată când îți zisesem că nu există dovezi de aer
și tu chiar mă crezuseși
dar dacă da
atunci cine-ți mișcă buclele așa de fanatic?
sau ți le miști tu cu puterea minții?

moira

o creatură mi s-a prins de gând
și-ncerc să o anihilez, sunt pașnic
mă mai omoară ea din când în când
dar eu n-o cred, că are gust amarnic

"eu nu te cred când muști din mintea mea,
antagonistule ce ești, iubire
nici animal, nici joc de-ascunselea
te coși și te descoși și-ți ieși din fire"

pădurea a căzut - un ultim fort
și capul meu îi e acum cadavru
"fugi, creatură, nu te mai suport;
ce vrei din mintea mea de candelabru?"

răsună gol în toți axonii mei,
dezideratul ei e anarhia
o șoaptă albă între umeri grei –
la mine nu mai vine azi mesia

se joacă dans macabru-n ochiul meu și
i ce dacă e ultima mea oră?
răsuflu cerul - bolta cade greu
la revedere, viață carnivoră

ce mod ciudat de-a-l întâlni pe dumnezeu

начало

dumnezei adunați în ogradă cereau de mâncare
așteptând se uitau înspre mine cu ochii nespuși
le-am cusut toate gurile mici într-o gură mai mare
a plouat și i-a dus viitura prin case, prin ceruri, prin uși

rispiți printre maluri ghiceau linii lungi ale vieții, cu ramuri
unul a venit și mi-a spus ce zadarnică-i marea și vina
i-am privit fruntea plină de vieți tatuante sub formă de neamuri
s-a uitat către nori și atunci i-am zis să stingă lumina

pe plajă nisipul era înnorat și-mi intrase în minte
dormeam cuprins între mâini eșuate și valul stătut
monumentul-prolepsă al vieții privea, necrezând, înainte
eu credeam, căci văzusem cu mâinile mele de lut

icarus icarus et mortus est

icarus cu aripi de vrabie stă la masa de pe pridvor
îi sare somnu-n lingură,
îi cade lângă picior

icarus are-o mână sigură
scoabește masa de zor
copil cu unghii de sabie; icarus e icarus și e mort

zimți, dinți, toate alea
se joacă pe rând cu icarus
pe prispă sunt lucruri nescrise și părul îi e felinar

mai treci pe la noi și-adu-ți prispa și valea
din când în când, măcar
mi-e dor de tine, icarus

ce pierduți suntem astăzi
a venit închiziția-n sat
nu îți spunem numele astăzi
ia vezi, deja te-am uitat

ultrageneza

oglindea cu gust argintiu
transformă lumina din baie-ntr-o șoaptă
și bate ora exactă
doar că bate ceva mai târziu

atinge lumina, și ne privim reciproc
cu ochii-mprăștiați
și eu sunt mama zeilor uitați
nemesi mă deschide și își face loc

mă ține mama mea în gura ei de pelican
mă înfășoară;
și pentru-a doua primă oară
respir cu suflul greu de fost golan.

ascunde-te! căci țipă
la tine cine ești și cine nu vei fi
pisica din oglindă zgârie poezii
de pe podea îmi tremur înspre tine o aripă

calcă-ți mândria

calcă-ți mândria din vârfurile degetelor
și-apoi din toate palmele din lume
întâi în gamele majore, fără nume
și mai apoi în lacuri arcuite și sonore

zeii din mlaștină aveau mereu dreptate
că m-am îndrăgostit în fiecare zi
de nota mi, de drumul lung pe lapte
de pletele căprui și degetele-ore

criogena-m-aș într-un singur act,
în ăla-n care mi te uiți în ochi
și poate că atunci mă vei uita, de fapt,
icar își va lua zborul iar, intact